

hadden hun wapen impulsief afgevuurd. De ouders van de twee daders zijn bevriend met de lokale politie en politici, en dus bleef dit hele incident zonder enig gevolg, want de slachtoffers zijn kinderen van arme boeren zonder netwerk. En dan zwijg je, want doe je dat niet, dan zal de hele familie boeten. Op het volgende boeddhistische feest wordt de familie van de daders geëerd voor hun vrijgevigheid zodat er nog een beeld van Ganesh kan neergepoot worden. Hare, hare! Hare, rame!

Mijn favoriete bezigheid als we op de boerderij verblijven, is de wijde omgeving verkennen met een scooter. Er is heel weinig verkeer en het landschap is prachtig, zodat rondtoeren een aangenaam tijdverdrijf is.

Op een dag reed ik met de brommer over door God vergeten wegen. Ik had al minstens een half uur geen enkele auto of brommer gezien. Af en toe gaf ik extra gas om wat meer wind te hebben die me afkoelt, want de zon brandde ongenadig. En toen passeerde ik een bouwvallig stalletje, waar een man achter een houten tafeltje zat. Ik zag in het voorbijrijden dat er een handvol flesjes Cola op het gammele tafeltje stonden. Ik besloot terug te keren want ik had dorst, en ik was nieuwsgierig en wilde weten wat hij in de aanbieding had. Op het tafeltje stonden enkele flesjes Cola en Fanta, een paar rollen wc-papier, roltabak en vloeitjes. De vloeitjes zijn niet van papier met een strookje lijm: het zijn gedroogde stukjes van een jong, dun palmblad, dat ongelijmd wordt opgerold met een dun sliertje tabak. En verder had hij nog wat eieren en een stapel chilipepertjes in de aanbieding.

Ik kocht een flesje Cola. Hij had gelukkig een plastic koelbox met ijs, waarin enkele gekoelde flesjes zaten.

Ik zei als begroeting: "Sabaai dee mai, kap, " ofwel: "Alles goed?"

“Sabaai dee, mak, mak, kap.” (Goed, veel, veel.)

En hij lichtte het meteen toe: “Today have customer.”

De man gierde het uit en we kregen allebei de slappe lach. Het was dorstig weer en het gezelschap was leuk, dus ik kocht nog een tweede flesje cola, maar ik moest nu tien baht meer betalen. Ik ging ervan uit dat hij zich bij het eerste flesje vergist had en ik wou ook voor mijn eerste consumptie tien baht extra betalen. Maar nee, dat wou hij niet.

Hikkend van de lach zei hij: “First Coke promotion but now promotion finished.” Hij viel bijna van zijn krukje van het lachen. Als ik het had gefilmd, had ik een onwaarschijnlijke YouTube-hit kunnen scoren. Ik vroeg hem waar hij woonde. Hij wees vaag in de richting van de bergen achter hem. Ik zag alleen een uitgestrekte, onbewoonde vlakte die tot de bergen reikte. Lachend zei hij: “House me no good place for business.”

Ik vroeg: “And this good place for business?”

“Very good, sir. No other shop,” gevolgd door een gierende lachbui. Er was niet alleen geen concurrentie, er was zo ver het oog reikte geen woning of levende ziel te bespeuren. Maar dat kon de pret niet drukken. We hadden allebei de slappe lach. Ik kocht een rol WC -papier om de tranen van onze gezichten te kunnen vegen. Terwijl hij me de bestofte rol overhandigde, zei hij: “Sorry, today not in promotion. Is twenty baht.”

We kwamen niet meer bij van het lachen. Ik vertrok en had later veel spijt dat ik zijn hele winkeltje niet had opgekocht. Wie zoveel *savoir vivre* heeft, verdient meer dan de verkoop van twee Cola's en één rol toiletpapier.

Het brein werkt op een vreemde manier. Sommige ervaringen die op het eerste gezicht niet zo belangrijk lijken, staan toch dieper gegrift dan ervaringen die aanvankelijk belangrijk leken. Ik heb in de

jaren die erop volgden heel regelmatig aan deze man gedacht. Hoe hij daar zat op zijn houten krukje, vrolijk, onverstoorbaar en zelfzeker. Hij had geen publiek nodig om te bewijzen dat niets of niemand hem uit het lood kon slaan. Als ik ooit één Thai zag die ontchecht was, dan was het deze man wel.

Telkens opnieuw word ik op het verkeerde been gezet op het platteland. Zo is er een grote tolerantie voor transpersonen. Soms zie je in een dorp een jongetje met plastic oorbellen of een sieraad in de haren. "He ladyboy," is de uitleg, en dat vindt men blijkbaar ok. Niemand die daar veel problemen mee heeft. It is what it is.

Dat was in 'de goede oude tijd' in Vlaanderen echt wel anders. Ik werd in de jaren 70 verliefd op een boerendochter, de jongste spruit uit een gezin met dertien kinderen. Toen mijnheer pastoor vernam dat ik ongelovig was, probeerde hij de moeder van mijn lief te overtuigen om alles in het werk te stellen om deze goddeloze relatie te beëindigen.

Er is geen enkele monnik die ook maar één seconde zou overwegen om de familie van mijn vrouw te overreden om onze relatie te beëindigen. Het doet er niet toe of ik atheïst, christen of moslim ben. De enige toetssteen is of ik de familie help en of ik respect betoon.

Je kan als sceptische farang van alles ophijzen over het Thais boeddhisme, maar het is wel heel pragmatisch en nuchter. Als je beter wordt van een situatie en als het bovendien de familie vooruithelpt, dan moet je verder niet ouwehoeren. Karma is a pragmatic bitch.

Er is dus verdraagzaamheid en behoorlijk veel empathie voor transpersonen. Het tragische is dat transpersonen voor hun fysieke transitie veel geld nodig hebben. Geld dat ze bijna uitsluitend